

Резултати ових избора опомена су патриотама, јер су патриотски кандидати лоше прошли.

Вучић може да буде задовољан: победио је у првом кругу, што му је био и циљ. Покренуо је и напрегао целокупну медијску и страначку машинерију. Медијска машинерија је оцрњивала опозиционе кандидате, а бираче застрашивала хаосом који ће, наводно, наступити уколико опозиција победи. Страначка машинерија функционисала је тако да су активисти са списковима у рукама ишли по јавним предузећима и установама, као и по кућама, постављајући питање: „Да ли Ви, господине Петровићу, подржавате борбу премијера Александра Вучића против корупције и за наше боље сутра? Претпостављам – да, пошто сте запослени ту-и-ту, јел` тако? Могу ли да Вас онда упишем као сигуран глас на председничким изборима? А остале чланове Ваше породице? Хвала!“ (један од примера наступа активиста СНС-а „од врата до врата“ може се видети [овде](#)).

Не сећам се да је у медијима вођена неравноправнија кампања против опозиције као сада. [У другој недељи кампање](#) Вучић је имао 32 пута више времена на Пинку од, рецимо, Јеремића, при чему је Вучић увек приказиван позитивно, док је Јеремић у 67% „његовог“ времена на Пинку заправо оцрњиван. Никада све дневне новине у Србији нису изашле обмотане [рекламом за једног председничког кандидата](#) . Не сећам се ни да је изборна тишина тако грубо нарушавана као овога пута (види [овде](#)).

Ипак, Вучић је добио мање гласова него странке које су га подржале на изборима 2016. године – 2,0 милиона (према 2,3) и 55% (према 60%). Добио је мање гласова и од кандидата који је својевремено једини побеђивао у првом кругу у Србији (Слободан

Милошевић; 1990: 3,3 милиона; 1992: 2,5 милиона).

Но Вучић је постигао политички успех – он је, после Милошевића, први ко је победио већ у првом кругу председничких избора у Србији. Томе је требало 25 година, и вероватно ће проћи још 25 година пре него што неко трећи постигне такав успех.

Политички успех постигао је и Саша Јанковић. Он је успео да мобилише и обједини грађанистичке снаге и да са 16% гласова заузме убедљиво друго место од „озбиљних“ председничких кандидата. У односу на победника, његова позиција је слична оној коју је 1990. године имао Вук Драшковић (16,4%) према Милошевићу – далеко од „шампиона“, али први од изазивача. Иако су и Јанковића нападали режимски таблоиди и телевизије, он је, ипак, био мање „черечен“ него првенствено Јеремић, углавном због заштите атлантистичких структура, чији и јесте био главни кандидат.

Јанковић је у овој кампањи, као што је и очекивано, заступао типичну другосрбијанску (компрадорску, квислиншку) идеологију: тврдио је да су у Сребреници Срби извршили геноцид (видети [овде](#) ; цела емисија [овде](#)), да је Косово изгубљено (видети [овде](#)), да је генерал Лазаревић злочинац (видети [овде](#)), а да би Србија из државног разлога (Raison d'État) могла да уђе у НАТО (видети [овде](#)).

Тако је „пројекат Јанковић“ успешно реализован. Јанковић је произведен у главног противкандидата Вучићу, за наредни период. Грађанистичке снаге су се, преко њега, консолидовале и бојим се да то може бити тачка ослонаца за могуће васкрснуће ДС-а, ЛДП-а, или пак неке сличне, суштински аутоколонијалне странке.

Љубиша Прелетачевић је, са добијених 9%, показао шта млађи свет мисли о [политичкој класи у Србији](#)

. На њега је опозиција рачунала као на „зеца“ који ће извести апстиненте на гласање. Но он је заправо највише гласова узео њима, тј. из опозиционог басена. Белог су режимски медији сувише касно уочили као опасност (јер је сразмерно доцкан у истраживањима избио на треће место), па је тек донекле подвргнут паљби режимских таблоида.

Прелетачевић је тако добио насловну страну: „[Бели: гејевима дати децу](#)“ (наднаслов: „Ово нам је кандидат за председника?!“), затим

[колумну глодура Информера](#)

(„слаботалентовани клоун из Младеновца који по упутствима из ЦИА уџбеника покушава да од Србије направи циркус“),

[колумну глодура Стандарда](#)

(„Бели је ту да би одговорио на питање шта може комплетан идиот у Србији“),

[колумну на Видовдану](#)

(„Главни циљ је да се подрије легитимитет изборног процеса, чиме он постаје терен погодан за мешетарење страног фактора“), и нападе на патриотским сајтовима („

[За председничку кандидатуру](#)

[Бели искеширао 250.000 евра](#)

! Одакле студенту толики новац?“) итд. Ипак, то му није значајније покварило рејтинг код млађе публике која првенствено обитава на друштвеним мрежама.

